

26 april 2012

Tab. nr

Rol nr.

Vonnis nr. : 189

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Oudenaarde, vijfde kamer, zetelend in burgerlijke zaken, heeft volgend vonnis geveld :

Inzake A.R. 05/346/A

Ten verzoeken van :

1. , ingenieur, en zijn echtgenote,
2. , samenwonende te
beiden tevens optredend namens hun minderjarige kinderen , ge-
boren op , en , geboren op , wo-
nende op voormeld adres.

- eisers bij exploit van gerechtsdeurwaarder te dd. 6 december 1999
- hebbende als raadsman Mter advocaat te

tegen :

met zetel te , voorheen , landbouwloonwerken,
ondernemingsnummer en thans

- verweerster
- hebbende als raadsman Mr. , advocaat te

En inzake van :

1. ingenieur, en zijn echtgenote.
2. samenwonende te

- eisers in gedwongen tussenkomst bij exploit van gerechtsdeurwaarder te dd. 1 april 2005
- hebbende als raadsman Mter advocaat te

Tegen :

HET VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,

- verweerster in gedwongen tussenkomst
- hebbende als raadsman Mter advocaat te

En inzake van :

met zetel te . landbouwloonwerken.
 ondernemingsnummer en thans

- eiseres in gedwongen tussenkomst en vrijwaring bij exploten van gerechtsdeurwaarder dd. 3 maart 2009 en gerechtsdeurwaarder
 te dd. 2 maart 2009.
- hebbende als raadsman Mter advocaat te

Tegen :

1. advocaat, wonende en kantoorhoudende te
voorheen lasthebber ad hoc van
 - 2 advocaat met kantoor te en wo-
nende te
- verweerders in gedwongen tussenkomst en vrijwaring.
 - hebbende als raadsman, de eerste Mters en beiden advocaten
 te de tweede Mter advocaat te en Mter
advocaat te

En inzake van :

advocaat met kantoor te en wonen-
 de te

- eiser in gedwongen tussenkomst bij exploit van gerechtsdeurwaarder
 te dd. 28 mei 2009
- hebbende als raadsman Mter advocaat te en Mter
advocaat te

Tegen :

advocaat, wonende te

- verweester in gedwongen tussenkomst
- hebbende als raadsman Mters en beiden advocaten te

Mede inzake :

- 1 wonende te
2. wonende te
3. , wonende te

- gedinghervattende erfgenamen van verweerder in gedwongen tussenkomst
 bij besluiten ter griffie neergelegd op 27 september 2011.
- hebbende als raadsman Mters er beiden advocaten te

Inzake AR. Nr. 10/960/A

Ten verzoeken van :

met zetel te _____, landbouwloonwerken,
 _____ voorheen _____ en thans
 ondernemingsnummer _____

- eiseres bij exploitatie van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder _____ voor
 te _____ en M. _____ voor _____ te _____ dd. 8 juli 2008.
- hebbende als raadsman Mter _____ advocaat te _____

Tegen :

1. _____ advocaat, wonende en kantoorhoudende te _____
 voorheen lasthebber ad hoc van _____
 2. _____ advocaat met kantoor te _____ en wo-
 nende te _____
- verweerders
 - beiden hebbende als raadsman Mter _____, advocaat te _____ en Mter
 _____, advocaat te _____

En inzake van ;

_____ advocaat met kantoor te _____ in wonende
 te _____

- eiser in gedwongen tussenkomst en vrijwaring bij exploitatie van gerechtsdeurwaarder
 te _____ dd. 30 april 2009..
- hebbende als raadsman Mter _____ advocaat te _____ en Mter
 advocaat te _____

Tegen :

- _____ advocaat, wonende te _____
- verweerster in gedwongen tussenkomst.
 - hebbende als raadsman Mters _____ en _____ beiden advocaten te _____

Mede inzake :

1. _____ wonende te _____
 2. _____ wonende te _____
 3. _____ wonende te _____
- gedinghervattende erfgenamen van verweerder in gedwongen tussenkomst
 bij besluiten ter griffie neergelegd op 27 september 2011.
 - hebbende als raadsman Mters _____ en _____ beiden advocaten te _____

De wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd.

De rechtbank hoorde partijen bij monde van hun raadsman in hun middelen en besluiten en de overgelegde stukken werden ingezien.

Vooreerst is het duidelijk dat de twee zaken dienen samengevoegd te worden wegens hun onderlinge nauwe samenhang, zoals reeds beslist bij ons tussenvonnissen van 1 april 2010 en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk dd. 13 september 2010.

Inzake A.R. nr. 05/346/A.

Gezien het tussenvonnis van deze rechtbank dd. 8 mei 2000 houdende bevel tot opschorting van de procedure tot na afwikkeling van de strafrechtelijke procedure tegen verweerster op hoofdeis.

Gezien het tussenvonnis dd. 1 april 2010 waarbij de samenvoeging bevolen werd met de zaak hangende voor de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk.

Gezien het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk dd. 13 september 2010, waarbij de daar hangende zaak (A.R. nr.) naar deze rechtbank verzonden werd wegens samenhang.

Voor wat betreft de feiten en de procedurevoorgaanden kan verwezen worden naar wat reeds uitgebreid uiteengezet werd in de tussenvonnissen van 8 mei 2000 en 1 april 2010 en waarvan de inhoud voor zoveel als nodig integraal hernomen wordt.

In ellenlange besluiten na tussenvonnis herkauwen partijen nogmaals wat reeds uitgebreid verwoord werd in besluiten voor het tussenvonnis van 1 april 2010, hoewel het tussenvonnis zelf enkel de samenvoeging beoogde om redenen uiteengezet in dit tussenvonnis.

De rechtbank zal zich hier dan ook beperken tot wat partijen uiteindelijk nog vragen.

Eisers vragen akte te nemen van hun uitbreiding eis en de vordering in tussenkomst.

Ze vragen verweerster te veroordelen tot wat reeds in het tussenvonnis samengevat werd, met dien verstande dat de gevraagde dwangsom van 12.500 euro voor mogelijke activiteiten van derden herleid wordt tot 2.500 euro en de gevraagde schadevergoeding lastens verweerster opgetrokken wordt tot 70.000 euro provisioneel.

Ze hebben het daarbij nogmaals over de feitelijke situatie en de voorgaanden tot de strafrechtelijke afwikkeling.

Ze hebben het over de aanvraag en de beslissingen ivm het bekomen van een regularisatievergunning voor diverse constructies met veel citaten uit de beslissingen van het College van Burgemeester en Schepenen, Bestendige Deputatie en Raad van State.

Ze weiden vervolgens uit over de exploitatie van verweerster, eerst nog vrij kleinschalig, met een relaas van de milieuvragen en hun lot, volgens hen een ware uitputtingslag;

Vervolgens handelen ze over de procedure, waarbij ze vragen dat deze van Kortrijk afzonderlijk zou behandeld worden.

Een volgend item is hun eigen normale en wettige woonsituatie en het vragen van herstel in natura van de schade, wat niet gelijk te stellen is met de herstellvordering van de codex Ruimtelijke Ordening.

Hierdoor zou ook geen overschrijving op het Hypotheekkantoor vereist zijn, evenmin als een advies van de Hoge Raad voor het herstelbeleid, thans de Hoge Raad voor het handhavingsbeleid;

Ze repliceren vervolgens op de exceptie van verjaring, waarbij ze verwijzen naar het gestuit zijn van de verjaring tijdens de procedure(s) voor de Raad van State.

Een volgend hoofdstuk behandelt de onjuiste en onterecht weergegeven versie van verweerster over de feiten, met uitgebreide weerleggingen ;

Ze overlopen dan de essentie van de door verweerster begane fouten , minstens in de periode vanaf 1998 tot heden, gaande van het miskennen van de gewestplanbestemming en goede ruimtelijke ordening;

Ze handelen over de onwettige constructies, de geluidsnorminbreuken , het overschrijden van de afstandsregel van 50 meter, diverse technische inbreuken p Vlarem II , het verder werken ondanks het sluitingsbevel door de correctionele rechtbank en het niet benutten van de mogelijkheden op een bedrijventerrein;

Vervolgens argumenteren ze over de fouten van gedaagde in gedwongen tussenkomst, het Vlaams Gewest.

Deze zou, gelet op de vernietiging door de Raad van State, een onwettige bouwvergunning afgeleverd hebben en aansprakelijk zijn voor de daardoor ontstane schade.

Ze hebben het dan verder over hun schade en de bewijzen ervan, waarbij ze desgevallend de aanstelling van een deskundige vragen.

De vergoeding zou in de eerste plaats het herstel zijn in de oorspronkelijke staat en vervolgens het betalen van een schadevergoeding.

Deze wordt t.a.v. verweerster geraamd op minimum 70 000 euro en t.a.v. het Vlaams Gewest op minstens 25 500 euro;

Ze achten de tegenvordering wegens tergend en roekeloos geding ongegrond nu er geen sprake is van procesrechtsmisbruik.

Ze blijven bij hun verzet tegen de samenvoeging, waarbij ze er op wijzen dat ze geen partij waren in de procedure te Kortrijk en derhalve hun verzet kunnen laten gelden.

Verweerster op hoofdeis herhaalt eveneens grotendeels wat ze reeds vroeger stelde in ook al uitvoerige synthesebesluiten.

Ze heeft het eerst over de gedinghervatting en de samenvoeging.

Dan wijst ze er op dat de vordering van eisers lastens haar steeds groeit, dit van 35 000 euro in 2008 over 50 000 euro in 2010 en 70 000 euro in 2012.

Ze herhaalt dan haar eigen kijk op de feitelijke voorgeschiedenis, zoals reeds samengevat in het vonnis van 1 april 2010.

Ze weerlegt daarbij op haar beurt een aantal "201conwaarheden"201d van eisers en stelt dat ze pas op de hoogte gebracht werd van het correctionele vonnis met sluiting na het verstrijken van de beroepstermijn;

Ook in rechte herhaalt ze haar vroegere argumenten, met vooreerst de onontvankelijkheid gezien de vordering bij de strafrechter.

De door eisers aangehaalde schadeverwekkende feiten zouden wel degelijk dezelfde zijn en het zou ook dezelfde periodes betreffen.

Ondergeschikt repliceert ze op de vordering van eisers en ook hier hanteert ze dezelfde argumenten als voor het tussenvonnis.

Ze verzet zich tegen de aanstelling van de deskundige om de niet bewezen eisen te begroten en volhardt in haar tegeneis voor tergend en roekeloos geding.

Ze somt daarbij de door haar genomen maatregelen op om tegemoet te komen aan eisers, dewelke onredelijk bleven.

Ze blijft tenslotte bij haar vorderingen in tussenkomst

Eerste verweerster in gedwongen tussenkomst concludeerde niet meer na het tussenvonnis en vraagt ter zitting akte van de aanpassing van de rechtsplegingsvergoeding, geleid op de verhoging van de vordering in schade.

In besluiten na tussenvonnis doen de erfgenamen van Mr. gedinghervatting
en ze herhalen, samen met verweerster in tussenkomst Mr. de inhoud van
vorige conclusies en ze blijven erbij dat elke vordering lastens hen verjaard is.

Verweerder in tussenkomst Mr. lijft ook bij zijn reeds voordien geformuleerde
de standpunten en behoudt ook zijn tegeneis.

Inzake AR. nr. 10/960/A.

In haar inleidend exploit vorderde eiseres, de een provisionele schadeloosstelling
devergoeding van 25 000 euro lastens Mr. lijt wegens het verlies
van een kans door het niet tijdig in beroep gaan tegen het correctionele vonnis van de rechtbank te Oudenaarde, waarbij een geldboete opgelegd werd en het bedrijf twee jaar gesloten werd.

Verweerder dagvaardde ook hier Mr. n tussenkomst en vrijwaring.

In haar (tweede) syntheseconclusies aldaar herhaalt eiseres haar feitenrelaas over de strafrechtelijke procedure, waarbij Mr. optrad als haar raadsman in eerste aanleg en Mr.
als lasthebber ad hoc.

Ze heeft het over het laattijdig verwittigd zijn van de uitspraak en het beroep en het derdenverzet door de nieuwe raadsman.

In rechte steunt ze de aansprakelijkheid van eerste verweerder, Mr. _____ op zijn foutief in gebreke blijven haar in te lichten over de uitspraak;

Ze meent dat hij zich niet kan verschuilen achter :

- een belangenconflict tussen enerzijds de fysieke personen/organen van de vennootschap en anderzijds de vennootschap zelf, waarbij enkel de lasthebber had hoc had moeten ingelicht worden

ofwel :

- geen belangenconflict, in welk geval hij zich volledig mocht verlaten op de raadsman van de vennootschap;

Hij zou zich retroactief niet kunnen verschuilen achter een al dan niet belangenconflict en de consequenties moeten nemen van de aanvaarding van zijn opdracht als lasthebber.

Wat betreft de aansprakelijkheid van tweede verweerder meent ze dat deze wel degelijk optrad voor haar in de correctionele procedure, zoals blijkt uit de termen van het vonnis;

Hij zou zijn verantwoordelijkheid niet kunnen afschuiven op Mr. _____ raadsman van medeverweerders in de strafrechtelijke procedure;

Ze heeft het dan over het verlies van een kans en de interpretatie hierbij van "het zwavelzuur arrest" van het Hof van Cassatie;

Ze stelt dat ze met zekerheid een kans had om in beroep een gunstigere uitspraak te bekomen en geeft daarbij een overzicht van haar activiteiten gedurende de opeenvolgende jaren en de inspanningen om te voldoen aan de milieunormen.

Ze wijst daarbij ook op wat het Instituut voor de Verkeersveiligheid haar net na het vonnis meedeelde over het niet toepasselijk zijn van bepaalde normen.

Ze heeft het dan over de omvang van haar schade, zijnde de boete en de sluiting;

Tenslotte betwist ze de door tweede verweerder gevorderde vier rechtsplegingsvergoedingen en stelt samen met verweester in gedwongen tussenkomst dat zij met deze geen overeenkomst had om haar belangen te verdedigen.

Eerste verweerder en verweester in tussenkomst. geven eerst een overzicht van wat gevorderd werd en een feitenrelaas m.b.t. de strafrechtelijke procedure.

In rechte hebben zij het eerst over de eis tegen eerste verweerder

Deze argumenteert eerst over de rechtsfiguur van de lasthebber ad hoc in strafzaken en het in de wet ingebakken mogelijk tegenstrijdig belang tussen de fysieke persoon en de rechtspersoon;

Aldus zou de nieuwe wet systematisch de aanstelling van een lasthebber uitlokken, daar waar deze in het merendeel van de gevallen achteraf overbodig is, wegens het ontbreken van een belangenconflict.

Hij werpt verder de exceptio obscuri libelli op en de consequenties ervan naargelang er al dan niet een belangenconflict zou zijn.

Tweede verweerder zou de raadsman geweest zijn van eiseres en er zou dan ook geen sprake zijn van enige fout in hoofde van de lasthebber, dewelke zelf zou te beschouwen zijn als de cliënt van deze verweerder.

Tweede verweerder zou de plicht gehad hebben eiseres te informeren en dit via haar lasthebber ad hoc.

Hij heeft het vervolgens over de beweerde fout, waar ook weer het al dan niet voorhanden zijn van een belangenconflict onderzocht wordt.

Waar de fysieke personen van eiseres beslisten om toch rechtsmiddelen aan te wenden tegen het correctionele vonnis, zouden ze dezelfde bevoegdheid gehad hebben om dit ook in nuttige tijd te doen;

Hij heeft het daarbij over de taak van tweede verweerder, dewelke gehouden was tot voorlichting en refereert naar een aantal stukken, waaruit blijkt dat tweede verweerder zich wel degelijk beschouwde als de raadsman van eiseres.

Deze hoedanigheid zou eerste verweerder nooit gehad hebben, wel deze van bezoldigd lasthebber, dewelke niet gehouden was tot het verschaffen van inlichtingen, deze integendeel diende te krijgen.

Hij wijst erop dat tweede verweerder reeds jaren voor de procedure tot dat inzicht gekomen was en rees in 2003 schreef aan te nemen dat eerste verweerder buiten de zaak (van de eventuele aansprakelijkheid) zou blijven.

Ondergeschikt argumenteert hij over het causaal verband en de rechtspraak daarbij over het verlies van een kans.

Eiseres zou immers geenszins de vereiste zekerheid op een meer gunstige hervorming van het strafvonnis bewijzen.

Hij wijst erop dat ze zich jarenlang schuldig maakte aan talloze inbreuken op de milieuwetgeving en stelt vat dat haar de nodige vergunningen hoe dan ook geweigerd werden.

Nog meer subsidiair handelt hij over de beweerde schade, dewelke in elk geval nooit kan begroot worden op de volledige geldboete en de sluiting nooit effectief werd.

De dreiging tot sluiting zou overigens enkel veroorzaakt zijn door het eerste vonnis en niet door het laattijdig beroep.

Hij verwerpt vervolgens de vraag tot hoofdelijke veroordeling en de uitvoerbaarheid bij voorraad.

Hij verwerpt tevens de vraag van tweede verweerder tot drie rechtsplegingsvergoedingen.

Zeer subsidiair stelt hij een tussenvordering tot vrijwaring tegen tweede verweerder.

Wat betreft verweester in tussenkomst verwijst hij naar de allerlaatste besluiten van eiseres in de strafprocedure, waar enkel tweede verweerder vermeld werd als haar raadsman.

Ze zou nooit opgetreden zijn voor de vennootschap en wijst er op dat ook eiseres dit bevestigt.

Ze roept verder de verjaring in, daar waar ze zich voor 25 juli 2003 terugtrok uit de procedure en er ten laatste op 25 juli 2008 verjaring was, conform artikel 2276 bis B.W.

In zijn synthesebesluiten in de procedure te Kortrijk stelt tweede verweerder in hoofdorde niet aansprakelijk te zijn en dat eiseres zich eventueel dient te wenden tot eerste verweerder en partij in tussenkomst voor het laattijdig beroep.

Wat het ontbreken van causaal verband sluit hij zich aan bij de overige verweerders.

Hij heeft het dan over zijn tussenvordering, waarbij hij voorhoudt dat de bestuurders van eiseres bijgestaan werden door Mr. _____ en eerste verweerder instond voor de strafrechtelijke verdediging van eiseres.

Hijzelf zou, samen met Mr. _____ ingestaan hebben voor de burgerlijke belangen van eiseres.

Hij argumenteert dat het vonnis steeds uitgesteld werd en dat het logisch was dat de raadslieden van de plaatselijke balie deze opeenvolgende uitstellen zouden opvolgen.

Hij zou niet de bevoegdheid gehad hebben strafrechtelijke initiatieven te nemen tegen het vonnis lastens eiseres, daar waar dit alleen kon gebeuren door de lasthebber ad hoc.

Hij meent dat er van verjaring geen sprake is, nu hij de vordering pas kon instellen op het ogenblik dat hijzelf aangesproken werd.

De lasthebber zou de wettelijke en exclusieve plicht hebben de procedure op te volgen en de nodige rechtsmiddelen aan te wenden.

Hij behoudt zijn tussenvordering tegen Mr. _____ dewelke wel degelijk samen met hem optrad als raadsman van eiseres.

Ook hier zou van verjaring geen sprake zijn.

Na het vonnis van de rechtbank te Kortrijk tot samenvoeging herhaalden partijen grosso modo hun zelfde argumenten met ook hier de hervatting van geding door de erfgenamen van eerste verweerder.

Bespreking :

Vooreerst is het zo dat de samenvoeging van de twee zaken reeds bevolen werd bij ons tussenvonnis van 1 april 2010 en er werd door geen der partijen enig rechtsmiddel aangewend tegen dit vonnis.

We kunnen niet meer op dit dictum terugkomen.

Waar eisers stellen dat ze geen partij waren in de procedure te Kortrijk en derhalve nog alle mogelijkheden hadden om zich tegen de samenvoeging te verzetten, gaan ze voorbij aan de termen van ons tussenvonnis, waar ze uiteraard wel partij waren.

Aldus dienen we te vonnissen in beide zaken en het past dat we daarbij eerst oordelen over de vordering van eisers 2013

Zoals reeds hoger gesteld werden er hier door alle partijen, maar inzonderheid door deze eisers, zeer uitgebreide conclusies neergelegd, dewelke door de rechtbank moeilijk in alle details kunnen beantwoord worden.

Er dient hier wel van meet af gesteld dat de omvang van de conclusies in hoofde van eisers ongetwijfeld ingegeven is door het belang dat dezen aan deze procedure hechten, zoals overigens ook geldt voor de andere partijen.

Dit belang is in hoofde van eisers zeer begrijpelijk, gelet op wat ze door de jaren heen ervaren aan overlast en de daarbij gevoerde, vooral administratieve procedures, dewelke dan blijkbaar grotendeels in hun voordeel beslecht werden.

Verweester op hoofde is dan ook slecht gekomen wanneer ze wil voorhouden dat ze al het mogelijke deed om de wet en de reglementen na te leven.

Het volstaat daarbij te wijzen op het gelijk van eisers voor de Raad van State en voor de strafrechter en ook in haar besluiten erkent verweester dat ze, bij tijdig hoger beroep, ook gestraft zou zijn, doch volgens haar milder.

Het begrip van deze rechtbank voor de problematiek van eisers kan echter niet met zich meebrengen dat ze kan voorbijgaan aan de basisregels van ons rechtstelsel.

Uit de ook al zeer omvangrijke bundels met stukken blijkt duidelijk dat eisers een gelijkaardige vordering stelden voor de strafrechter en het vonnis van de correctionele rechtbank weerlegde overigens reeds de vraag tot onontvankelijkheid van de burgerlijke vordering op basis van een toen reeds ingestelde vordering voor de burgerlijke rechtbank.

De rechtbank moet hier samen met verweester op hoofde vaststellen dat de burgerlijke vordering van eisers reeds gegrond verklaard werd door de strafrechter, dewelke provisionele bedragen toekende.

Deze vordering handelde over sluiting van het bedrijf, verbod tot verdere activiteiten en morele en materiële schadevergoeding.

Dit brengt met zich dat eisers zich voor wat betreft de definitieve afwikkeling van hun vordering ook tot deze strafrechter moeten wenden.

Het weze overigens vermeld dat eisers tot op heden ook geen splitsing maken wat hun vordering betreft tussen wat dan concreet op de toenmalige tenlasteleggingen betrekking had en wat nadien nog gebeurde.

Waar eisers hier ook een herstel vragen in de vorige toestand, is de rechtbank van oordeel dat dergelijke vordering een prerogatief is van de bevoegde administratieve overheid.

Het feit dat eisers aan deze herstellvordering een andere omschrijving trachten te geven, doet niets af aan wat uiteindelijk in rechte gevraagd wordt, met name een herstel in de vroegere toestand.

De door de burger ingestelde herstellvordering moet dan ook als onontvankelijk afge-
wezen worden.

Waar eisers hun vordering tegen het Vlaams Gewest ook steunen op nalatigheid, door het niet accuraat optreden tegen de opeenvolgende milieuovertredingen, moet voor-
eerst gesteld worden dat deze vordering naar het oordeel van de rechtbank niet ver-
jaard is.

Het volstaat hiertoe te verwijzen naar artikel 4 van de Wet van 25 juli 2008 tot wijzi-
ging van het B.W. en de gecoördineerde wetten van 17 juli 1991 op de Rijkscompta-
bilititeit.

Het behoort echter wel aan eisers te bewijzen dat de overheid hier een fout beging.

Het dossier bevat voldoende bewijzen dat de milieuinspectie hoe dan ook optrad, zo-
dat men hier niet onmiddellijk laksheid kan verwijten.

Bovendien is het duidelijk dat het afwegen om al dan niet verder op te treden tegen
bepaalde overtredingen op de voorschriften inzake milieu en stedenbouw enkel aan de
overheid toekomt.

De overheid beschikt daarbij over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid en ei-
sers kunnen daar moeilijk in interfereren.

Ze dienen hier het concrete bewijs te leveren dat elke normaal diligente overheidsin-
stantie, geplaatst in dezelfde omstandigheden, anders zou hebben gehandeld.

Eisers falen dit bewijs te leveren;

Samenvattend kan hier gesteld worden dat de vordering van eisers tegen verweerster
onontvankelijk is, gelet op het principe van "201celecta una via"201d.

Hun vordering tegen het Vlaams Gewest is eveneens onontvankelijk, in zoverre deze de herstelmaatregel beoogt en ongegrond voor het overige.

De vorderingen in vrijwaring verliezen derhalve hun voorwerp en er dient niet verder op ingegaan te worden;

Waar verweerster tenslotte een tegeneis stelt wegens tergend en roekeloze procedure, kan de rechtbank hier geenszins op ingaan.

Reeds hoger werd gewezen op het terechte belang dat eisers hechten aan deze procedure en hun geconfronteerd zijn met allerlei overlast en inbreuken op milieu en stedenbouw.

Eisers kregen meestal gelijk in hun administratieve procedures en ook voor de strafrechter werd geoordeeld dat hun aanspraken terecht waren.

Zelfs eiseres op tegeneis geeft expliciet toe dat, zelfs bij tijdig beroep, een veroordeling zou gevolgd zijn.

Eisers hebben getracht om hun reeds principieel verkregen gelijk te bestendigen en een einde te maken aan de reeds vele jaren aanslepende procedures, overlast en hinder en daar is niets tergends of roekeloos aan.

Het feit dat ze hier om louter, misschien zelfs betwistbare, procesredenen ongelijk krijgen, betekent niet dat hun vordering tergend en roekeloos is.

Ook de tegeneis moet dan ook als ongegrond afgewezen worden.

Blijft dan nog te oordelen over de samengevoegde zaak over de aansprakelijkheid voor het laattijdig beroep.

Het is hierbij vooreerst duidelijk dat er geen discussie is over het feit dat het hoger beroep tegen de strafrechtelijke uitspraak inderdaad laattijdig was en de oorzaak ervan dient blijkbaar gezocht in het herhaaldelijk uitstellen van de normale datum van uitspraak.

Deze rechtbank kan slechts gissen naar de redenen hiervan, hoewel het geenszins denkbeeldig is dat ook de correctionele rechtbank overstelpt werd door een overvloed van uitgebreide conclusies, blijkbaar eigen aan deze zaak.

Uit het correctionele vonnis van 12 juni 2003 blijkt dat zowel de vennootschap als de bestuurders gedagvaard werden.

Voor de fysieke personen, de bestuurders, trad Mr. op en voor de vennootschap was dit, volgens de termen van het vonnis, Mr.

rad op als lasthebber ad hoc voor de vennootschap.

Gelet op wat duidelijk in dit vonnis werd verwoord, dient van meet af gesteld te worden dat elke vordering tegen Mr. voor haar vermeende aansprakelijkheid jegens de vennootschap ongegrond is.

Dit klemmt des te meer nu de vennootschap zelf elke opdracht of contractuele band met deze raadsman ontkent.

Aldus is het al even duidelijk dat de eigen raadsman van de vennootschap, zijnde tweede gedaagde Mr. _____ in de eerste plaats in aanmerking komt voor eventuele aansprakelijkheden.

De lasthebber ad hoc, dewelke uiteraard advocaat is, trad echter op in zijn specifieke hoedanigheid als vertegenwoordiger en bezoldigd lasthebber.

Strikt juridisch moet hij gevolgd worden, waar hij stelt dat het eerder hij was die door de raadsman van de vennootschap diende verwittigd te worden van de uitspraak van de strafrechter, waarna hij dan inderdaad de exclusieve bevoegdheid had om te beslissen over het al dan niet aanwenden van een rechtsmiddel.

De realiteit is echter dat er uiteindelijk twee personen de vennootschap vertegenwoordigden, weliswaar elk met een ander juridisch petje op en het lijkt de evidentie zelf dat beide vertegenwoordigers hun mandante zouden ingelicht hebben van de uitspraak en deze zouden opgevolgd hebben.

Tweede verweerder bewijst daarbij niet dat hij uitdrukkelijk opdracht gaf aan de eerste of aan Mr. _____ om een en ander ter plaatse in Oudenaarde op te volgen en ook voor hem kon steeds volstaan worden met een notitie in de agenda en een telefoontje naar de griffie.

Aldus is de rechtbank van oordeel dat beiden hier aansprakelijk kunnen gesteld worden voor de laattijdige informatie en het laattijdige beroep.

Aldus moet onderzocht worden of er hier in hoofde van eiseres sprake is van het verlies van een kans en, indien bevestigend, of er schade is.

In deze geeft eiseres zelf toe dat ze, ook bij tijdig beroep, zou veroordeeld geweest zijn, zodat er in elk geval geen kans was op vrijspraak.

Er kan derhalve hoogstens aangevoerd worden dat er een mildere sanctie zou opgelegd zijn.

Waar de opgelegde sluiting gedurende twee jaar hoe dan ook nooit uitgevoerd werd, kan eiseres moeilijk voorhouden dat de kans op het wegvallen ervan hier gemist werd.

Waar ze hierbij argumenteert over de dreiging van de sluiting en de gevolgen qua afbouw van activiteiten e.d.m. is het al even duidelijk dat elke mogelijke dreiging enkel veroorzaakt werd door het eerste vonnis en dat ze, ook bij tijdig beroep, diende af te wachten welk oordeel het Hof zou hebben;

Het Hof heeft uiteindelijk akte genomen van het feit dat de sluiting dode letter gebleven was en geen gevolgen meer kon hebben.

Daar is derhalve geen sprake van een gemiste kans.

Blijft dan nog de geldboete en hier moet de rechtbank toch wijzen op het feit dat de inbreuken hoe dan ook bewezen waren en geenszins als minimaal of banaal te omschrijven.

Waar er eventueel kon gepleit worden over sluiting of niet en voor welke periode, waaromtrent reeds hoger gezegd werd dat er hier geen verlies van kans is, lijkt het de rechtbank duidelijk dat er geen echte kans was op hervorming van de opgelegde geldboete.

Gezien het blijvend bewezen karakter van de inbreuken derhalve ook niet van de kosten.

Alle verdere ingeroepen schade is uitsluitend het gevolg van het eerste vonnis en heeft niets te maken met het al dan niet laattijdig instellen van hoger beroep.

De hoofdvordering dient dan ook als ongegrond afgewezen te worden en de tussenvorderingen zijn ook hier zonder voorwerp.

De in beide zaken respectievelijk in het ongelijk gestelde eisers dienen de kosten te dragen van degenen die ze dagvaarden.

Waar de samenvoeging gevraagd werd van de beide zaken en deze ook toegestaan werd, is er slechts één vonnis en partijen dienen de consequenties ervan te dragen en er kan derhalve maar één rechtsplegingsvergoeding toegekend worden voor beide zaken samen.

Er worden geen bijzondere redenen opgegeven om de uitzonderlijke maatregel van de uitvoerbaarheid bij voorraad te gelasten en de eis daartoe is ongegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK, rechtdoende op tegenspraak,**

Voegt de zaken met rolnummer 05/346/A en 10/960/A samen.

Geeft akte van de gedinghervatting door de rechtsopvolgers van verweerder

Verklaart de vordering van eisers in de zaak 05/346/A onontvankelijk in zoverre gericht tegen verweerster en tegen het Vlaams Gewest wat betreft de vordering tot herstel.

Verklaart ze voor het overige ongegrond.

Verklaart de tegenvordering van verweerster wegens tergend en roekeloos geding ongegrond.

Zegt verder niet meer te kennen te hebben over de vorderingen in tussenkomst.

Veroordeelt eisers tot de kosten van verweerders op hoofdeis, in hoofde van begroot op 3 300 euro en in hoofde van het Vlaams Gewest op 2 200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt eiseres in tussenkomst tot betaling van de kosten van gedaagden in tussenkomst thans de gedinghervattende partijen, en in hunnen hoofde begroot op 2 200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt eiser in tussenkomst tot betaling van de kosten van gedaagde in tussenkomst begroot op 2 200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verklaart de hoofdvordering in de zaak 10/960/A ontvankelijk, doch wijst ze af als ongegrond.

Veroordeelt eiseres tot betaling van de kosten van de dagvaarding.

Verklaart de vordering in tussenkomst ongegrond en veroordeelt eiser in tussenkomst Kennes tot de kosten van deze dagvaarding.

Wijst het anders of meer gevorderde af als ongegrond.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting gehouden in het gerechtsgebouw te Oudenaarde op zesentwintig april tweeduizend en twaalf.

Aanwezig :

Voorzitter der Rechtbank, Voorzitter der kamer
griffier.